

РЕШЕНИЕ

№ 19373

гр. София, 09.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **8766** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на Б. Н., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Ислямско емирство Афганистан, [дата на раждане] в общ. М., Афганистан, с адрес: [населено място], [улица], Отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, РПЦ – София на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, срещу Решение № 8648 от 14.08.2024 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ при МС на РБ/, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административнопроизводствените правила. Твърди се, че административния акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, като административния орган не е разгледал поотделно и в съвкупност представените от жалбоподателя факти обуславящи основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец. Посочено е, че в административното производство е игнорирана ситуацията в Афганистан и не са обсъдени посочените от чужденеца обстоятелства и причините, поради които не може да се завърне в страната по произход. Отбелязано е, че изводите относно ситуацията в Афганистан са базирани на подход, който противоречи

на методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището към Европейската комисия, изискваща цялостна преценка на основанията за предоставяне на статут, което е свързано със събиране на доказателства от повече от един източник и анализирането им в количествено и качествено отношение. Иска се от Съда да отмени оспореното решение като незаконосъобразно, с което му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Поддържа жалбата си. Не сочи други доказателства. В заключение моли Съда да уважи депозираната жалба и да отмени оспореното решение, с което е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Ответникът – Председател на Държавната агенция за бежанците при МС, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Представя справка за ситуация в Афганистан от 24.06.2024 г.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с Молба с вх.№ ВР-13-4832/16.10.2023 г. на РПЦ – [населено място], Отдел ПМЗ - „кв. Военна рампа“ до Държавната агенция за бежанците при МС, подадена от жалбоподателя Б. Н., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Афганистан, [дата на раждане] в общ. М., Афганистан, етническа принадлежност – узбек, религия – мюсюлманин - сунит, семейно положение–неженен. С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като същият не е представил документи, удостоверяващи неговата самоличност. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на езика „Дари.“, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2310160029.

С издаване на Решение за настаняване № 202/16.10.2023 г. и регистрирането на молба за предоставяне на международна закрила, жалбоподателя е настанен в териториално поделение на ДАБ при МС- РПЦ- София, отдел „ПМЗ- кв. Военна рампа“. До Началник на Отдел „Производство за международна закрила“ –[жк]е изготвена Докладна-записка с вх. № ВР- 580/23.10.2023 г. /л. 41/, с което е уведомено, че Б. Н. е напуснал самоволно териториалното поделение на ДАБ при МС и е в неизвестност от същата дата.

В тази връзка до Заместник – председател на ДАБ при МС на РБ е изготвено Предложение от 23.11.2023 г. от интервюиращия орган- З. С., с което е посочено, че по отношение на Б. Н. са налице основания по чл. 15, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради което на основание чл. 77, ал. 1 вр. чл. 48, ал.1, т. 2 от ЗУБ производството срещу чужденеца

следва да се прекрати /л. 40/.

Издадено е Решение № 21576/13.12.2023 г. на Заместник – председател на ДАБ при МС на РБ, с което на основание чл. 77, ал. 1 вр. чл. 15, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е прекратено производството за предоставяне на международна закрила по подадената от Б. Н. молба за предоставяне на международна закрила.

След извършен трансфер от Франция от страна на Б. Н. е подадена Молба с рег. № УП-15389/04.06.2024 г., с която от негова страна е отправено искане за настаняването му в РПЦ – София, ПМЗ –[жк]. С Молба рег. № УП-15389/04.06.2024 г. от страна на чуждия гражданин е поискано възобновяване на производството по предоставяне на международна закрила по подадената от него молба за закрила /л. 38/. В тази връзка до Директор на РПЦ – София е изготвена Докладна – записка с рег. № УП-15389/04.06.2024 г., с която е предложено възобновяване на производството по предоставяне на международна закрила на Б. Н. да бъде възобновено /л.30-31/.

След връщането на жалбоподателя съгласно Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейски парламент и на Съвета от територията на Федерална Република Германия, с Решение за настаняване № 084/04.06.2024 г., Б. Н. е настанен отново в РПЦ- София, отдел „ПМЗ- кв. Военна рампа“.

С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол от проведено интервю с рег. № УП-15389/04.06.2024 г. От протокола се установява, че Б. Н. е напуснал с Афганистан нелегално през 2016 г., като последователно преминал през Пакистан и И. (транзитно), а след това влязъл нелегално в Турция. Там живял за около 7 години и половина в А. и А.. Твърди, че в А. е пребивавал нелегално, тъй като турските власти не издавали разрешение за легален престой- кимлик. Посочва, че това е и причината да се премести в по-малкия [населено място], където му е издаден и документ за легален престой. В Турция е работил като общ работник в строителството и работник в ресторант. В хода на интервюто, от страна на молителя е заявено, че през 2021 г. е направил неуспешен опит да премине нелегално в Гърция, като намерението му е било да стигне до Германия. Посочва, че при опита да премине на гръцка територия, е задържан от турските власти и му било отнето правото на легален престой в Турция. След консултация с адвокат е бил посъветван да не обжалва отнемането на легален престой, тъй като афганистанците, за които било отнето това право били депортирани в Афганистан. Вследствие на случилите се събития, е останал в Турция без разрешение до момента, в който е тръгнал посока България. Заявено е още, че успява да премине нелегално в България през месец септември 2023 г. и след като влязъл на българска територия е продължил пътят си с намерението да стигне до Германия, но бил задържан от полицията и е бил отведен в СДВНЧ- Любимец, откъдето е подал молба за закрила.

Молителят, посочва още, че след като е подал молба за предоставяне на международна закрила чрез Дирекция „Миграция“ МВР до председателя на ДАБ при МС, за да бъде настанен в център за настаняване на търсеци закрила чужди граждани, същият е бил настанен в отдел „ПМС- кв. Военна рампа“ към ДАБ при МС. След което, афганистанският гражданин споделя, че е напуснал самоволно и е отпътувал за пореден път нелегално към Германия, преминавайки през няколко държави. След пристигането си в Германия, споделя, че се е предал доброволно на властите и е потърсил закрила, като съгласно Регламент (ЕС) № 604/2013 е бил осъществен трансфер обратно към Република България.

За себе си молителят споделя, че има завършено средно образование и през 2015 г си е

издал афганистански национален паспорт с намерението да замине за Турция, където е и продължил образованието си. Посочва, че през 2016 г. пров. К. била превзета от талибаните и взел решение, породено от желанието му да има бъдеще и да продължи образованието си, да напусне Афганистан. Не споделя да е членувал в политическа партия и/или организация. Твърди, че не е срещал лични проблеми във връзка със своята етническа принадлежност и религията, която изповядва. Допълва още, че след смяната на властта в Афганистан през 2021 г. там вече няма образователна система и трудно се намира работа.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, Справка с вх. № ЦУ-1684/23.07.2024 г. относно общото положение в страната и актуалната общественно-политическа и икономическа обстановка в Афганистан /л.15-25/.

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Афганистан сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Според административния орган, жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя, като от така представената бежанска история не може да се приеме за релевантна за търсената закрила. Посочил е още, че са изложени редица противоречиви факти, във връзка с представената бежанска история и поведението на кандидата, след подаването на първоначалната му молба за международна закрила в България. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю е прието, че са налага извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за „мигрант“.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне Афганистан поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

В обжалваното решение е обсъдена подробно приложените справки за актуалната

обстановка в Афганистан, както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности по дело № С-465/2007 г.

Взето е предвид поведението на чуждия гражданин по време на производството по предоставяне на международна закрила, а именно обстоятелството, че чужденецът е напуснал самоволно общежитието на РПЦ – София, ПМЗ – Военна рамка и от 23.10.2023 г. е бил в неизвестност.

По делото е представена Справка с вх. № ЦУ-1525/24.06.2024 г. относно Афганистан /л.79-85/, която по същество не разкрива различие в обстановката за страната на произход, възприета в оспореното решение.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателя на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е „икономически мигрант“, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот, а именно да се установи в Германия, където да продължи своето образование.

Събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е „мигрант“

(лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно от изложеното от жалбоподателя в хода на административното производство, противоречивата му бежанска история, правилно административният орган е приел, че не може да се направи извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и че спрямо него не са налице предпоставките на нормите на чл. 8, ал. 4 и чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо Б. Н. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В процесния случай не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в *„тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“*, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на *„въоръжен вътрешен или международен конфликт“*, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на

такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, Съдът е взел предвид представената по доказателствения материал справка № ЦУ-1684/23.07.2024 г. за ситуацията в Афганистан, както и Справка № ЦУ-1525/24.06.2024 г., които съобразява при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

Според данните от тези справки е видно че, талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в Афганистан, което създава период на липса на въоръжен конфликт, но също така и продължително ограничаване на основните права и свободи на афганистанците, особено на жените и момичетата. Лидерът на талибаните Х. А. упражнява нарастващо влияние върху управленските решения на национално и поднационално ниво. Талибанският режим в Афганистан поддържа вътрешна стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки, и управлява икономиката, макар и на ниско равновесно ниво. Талибаните са свършили по-добра работа от очакваното в управлението на афганистанската икономика въпреки някои погрешни стъпки. Макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакваното, установено от стабилния обменен курс, ниската инфлация, ефективното събиране на приходи и нарастващия износ. От страна на талибаните са наследени функциониращи правителствени институции за макроикономическо управление, а именно Министерство на финансите и централната банка. По всички признаци мащабът на корупцията е

намален, особено в митниците, където са налице репресии срещу контрабандата и подкупите, както и премахване на отделните търговски такси, наложени преди талибанския бунт. По-общо казано, спирането на повече помощи след м. Август 2021 г. е премахнало големи суми пари, които са били уязвими за корупция. В Афганистан има някои признаци на умерено икономическо съживяване, най-вече 36 – процентното увеличение на вноса през първите пет месеца на 2023 г., което предполага, че може да има известно възстановяване на търсенето в икономиката. Настоящото макроикономическо равновесие на ниско ниво е застрашено от два фактора: Намаляващата хуманитарна помощ, която през 2023 г. се очаква да намалее с поне 1 милиард долара от миналогодишното ниво от 3 милиарда долара и успешната забрана на талибаните за отглеждане на опиумен мак, водещо до нещо като 80-процентно намаление на площите, засети с мак, което лишава афганистанските селяни от 1 милиард долара доходи годишно, независимо, че търговията с опиум продължава.

Според доклад на Съвета за сигурност на ООН, публикуван на 29.01.2024 г., терористичната мрежа Ал К. е създавала общо осем нови тренировъчни лагера в Афганистан, четири от които са разположени в провинциите Г., Л., П. и У., като както и нов оръжеен склад в долината на П.. Според доклада талибаните са прикривали близките си връзки с Ал К.. Освен това Ал К. и талибаните подкрепят пакистанските талибани в атаките, които извършват в Пакистан.

Според съобщения в медиите, китайският президент Си Д. е приел акредитивните писма на назначения от талибаните афганистански посланик А. Б. К. на церемония на 30.01.2024 г. заедно с акредитивните писма на пратеници на около 40 други държави. Според някои анализатори и бивши дипломати тази стъпка бележи първото официално признаване на талибанското временно правителство от голяма нация. Въпреки, че говорителят на китайското външно министерство не потвърди признаването на талибанското правителство, той подчерта, че от китайска гледна точка Афганистан не трябва да бъде изключван от международната общност.

По отношение на достъпа на стоки, талибаните са решение да обслужват еднакво всички провинции, ако е възможно. Забележителна е експанзията на талибаните в изолирани региони, като коридора В., който никога не е имал достъп до основни комунални услуги през предходните четири десетилетия. Според доклади на международните медии 75.1 % от афганистанците имат достъп до основен водоизточник, докато 50.5 % са оборудвани с основни санитарни условия. Осигурено е електричество за

97.7 % от населението, въпреки това се твърди, че недостигът на електроенергия е често срещано явление в страната. Освен това общинското управление е или неадекватно, или изобщо не съществува, а в страната липсва основна система за обществен транспорт. На 21.03.2024 г. избухна експлозия пред клон на банка К. в [населено място]. Според различни съобщения до 27 души са били убити, а други 43 ранени. Ислямска държава в провинция Хоросан /ISKP/ пое отговорност за атаката. Според свои собствени източници Фронтът на националната съпротива /NFR/ е убил общо четирима талибански бойци при нападения, извършени в К. и Т. на 20.03.2024 г., 23.03.2024 г. и 24.03.2024 г. На 20.03.2024 г. с церемония в К. започна новата академична година, като не са допуснати журналистки. В аудио съобщение, излъчено по радиото, върховният лидер на талибаните Х. А. заяви, че жените трябва да бъдат убивани с камъни до смърт, ако извършат тежко нарушение на шериата. На 20.03.2024 г. и 21.03.2024 г. няколко души бяха арестувани или бити от талибаните за празнуване на персийската Нова година Н..

При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорвания (Афганистан), е видно, че в страната има конфликт, но същият не може да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие, напротив дори в държавата се наблюдава икономически напредък. При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Афганистан към настоящия момент, Съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в Афганистан, изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, както и противоречивото поведение на жалбоподателя /предвид самоволното му напускане на РПЦ на 23.10.2023 г./, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от Съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

От страна на ответника на се претендират разноски, поради което Съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение,

12-ти състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Б. Н., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Ислямско емирство Афганистан, [дата на раждане] в общ. М., Афганистан, с адрес: [населено място], [улица], Отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, РПЦ – София на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, срещу Решение № 8648 от 14.08.2024 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ при МС на РБ/, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: